

Володимир Верховень,
поет, автор книжок для дітей

Чого-чого, а зимових пригод лісовим звірятам не бракує! Щойно випав сніг, хитра лисичка заходилася його продавати, ворона-злodyжка крадькома тягне в гніздо срібну сніжинку, а зайчик потайки відгриз носика сніговій бабі... Усі ці сюжети знайдете в поетичній добірці про зиму-вигадницю. Тримайте 13 нових віршів про зимові витівки!

Біла казка ожива... Зимові вірші

Вигадниця зима

Сад немов розцвів од снігу,
Біла казка ожива.
А Зима гортає книгу
І показує дива.

Ось бурулька кришталева,
Ось — поглянь лиш! — на вікні
Зачаровані дерева,
Звірі й птиці неземні.

Он сніжинки-балерини
Закружляли у танку.
Лід подібний до вітрини —
Видно все до дна в ставку.

За сторінкою сторінка —
Книзі цій кінця нема!
День минає, як хвилинка.
Ну й вигадниця зима!

Зимовий лист

У зими — ой холодні! — уста,
З кожним подихом — пари клубок.
Пише віхола снігом листа,
Я вже вивчив його назубок:

«Не забудь про співучих пташок,
Про маленьких звірків лісових —
Грудку кашки чи жменьку кришок
Принеси у дарунок для них!».

Сніг-сніжок

В чистім полі зайчик біг,
Раптом завірюха —
В ніс йому набився сніг,
Заліпило вуха.

Мусив зайчик з усіх ніг
Бігти до матусі:
— Ой, у носі, — плаче, — сніг!
Ой, сніжок у вусі!

Вчись малювати!

Молоденький Морозець
Взяв бурульку-олівець
І невміло, як школяр,
Розмальовує шибки.
Та узорів дивний чар
Не виходить з-під руки.

А старий Мороз бурчить,
Малювать малого вчить:
— Спершу спробуй на ріці,
На засніженій землі,
Як відчуєш міць в руці,
Отоді вже — і на склі!

Страшний сніговик

Ми зіпили от-та-ко-го,
Як гора, сніговика!
Руки-ноги є у нього,
Рот червоний — з буряка.

З моркви ніс, в очах — вуглини,
Зверху — тріснутий баняк.
Ще й стирчить мітла з-за спини —
Грізний знак для розбишак.

У дворі ніхто й не писне —
Сніговик лякає всіх.
Ми ж такого... ненавмисне...
Просто випав перший сніг!

Хто носа надгриз?

Бідкається баба,
Баба снігова —
Хтось морквину-носа
Їй вночі надгриз!
Що за розбишака?
Не ведмідь, бува?
Може, злий вовчисько
Чи підступний лис?

Бачила пригоду
Лиш одна сова,
Як летіла з міста
У дрімучий ліс:
Поки спала баба,
Баба снігова,
Зайчик їй тихенько
Носика надгриз!

Що таке – зима?

Слоненя питає в тата:
— Що воно таке — зима? —
Адже в Африці, малята,
Зроду-віку зим нема.

— А який, скажи, на дотик —
Теплий чи холодний — сніг?
Я читав, що з нього котик,
Тобто кіт, зіпвив піріг.

Слон-татусь ходив по колу
І задумливо мовчав.
Він і сам зими ніколи
У савані не стрічав.

Але ж мусив щось казати!
Син допитливий — біда!
— Сніг — м'який... мов кулька з вати,
Тільки мокрий... як вода!

Несмачна

Сніг біліє у дворі,
Кіт зрадів — сметана!
В хату тягне у відрі,
А сметана... тане!

Язичком сметанку лизь —
Щось на смак... не дуже.
Мабуть, згіркла, поки ніс,
Стала, як... калюжа!

Скільки важить хитрість?

Лисичка хитра — хто ж не зна?
Щоб надурити всіх,
Ще й мати вигоду, вона
Взялася важить... сніг.

Кладе на ваги пригірщ-дві
І відпуска товар:
За мишку пійману — сові,
Вороні — за сухар.

Волочить вовчик м'яса шмат,
Сорока — стилій плід.
І рибу, й курку — все підряд
Лисичці на обід.

Хоч і потроху роздає,
А снігу вже на дні.
Та ще й відлига — розтає,
Як у весняні дні!

Всі хочуть мати вдома сніг,
Ще й зважений, як слід.
Ведмідь і той поніс в барліг
Зимовий дефіцит.

Гурт зайченят в кінці прибіг:
— А нам? — кричать. — А ми?!
— Приходьте, вухані, по сніг
Наступної зими!

Ворона

Любить ворона блискуче усе,
Що не побачить — додому несе.

Кульчики*, персні, намиста разок,
Ще й від годинника ось ланцюжок.

Всюди злодюжка стромляє свій ніс —
Вчора поцупила цілий сервіз!

Срібну сніжинку в гніздо принесла.
Де ж вона ділася? Щойно була!

Крапелька мокра... Невже їй зима
Срібло несправжнє дала жартома?

У білочки

Горішків у білочки — повна комора,
Є всякі гриби, лиш нема мухомора.
Все літечко дбала — тепер от багата!
Радіють запасам малі білченята.

Зима не страшна! Не страшна холоднеча!
У теплім кубельці стрибає малеча.
Смакує горішками, а шкаралупки
Не кидає долі — складає докупки.

Спить ведмідь

Під щоку лапу — спить ведмідь.
Бурмило змалку добре зна:
Зимовий сон — коротка мить,
Лиш позіхнеш, а вже й весна!

У квітах бджоли загудуть,
Покличуть вуйка** на бенкет:
— Ходи до нас! Лиш не забудь
Узяти глечика на мед!

А там і літо золоте
Сипне малини мимохідь.
Та поки віхола мете,
Дрімає солодко ведмідь.

Сон зимовий

Сон зимовий — дивовижний:
Замість ковдри — килим сніжний.
Одягли шапки дерева,
Навіть молодь жолудева!

А над лісом — завірюха,
Котить сон у самі вуха.
Спить малеча. Сон чудовий —
І молочний, і медовий.

Хтось у сон узяв горішки,
Хтось кислиць зелених трішки.
Хтось — на спогад — сонну квітку,
Щоб цвіла, як сонце влітку!

* Кульчики — сережки. — Прим. авт.

** У цьому контексті вуйко — ведмідь. — Прим. авт.